

○ (๓๒)

อุทธรณ์

สำเนา

คดีหมายเลขดำที่ WE2674 /๒๕ 68

คดีหมายเลขแดงที่ WE120 /๒๕ 69

ศาล _____ แห่ง _____

วันที่ 7 เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕ 69

ความ _____ แห่ง _____

ระหว่าง { บริษัท ไทยโอริกซ์ลีสซิง จำกัด โจทก์
บริษัท ไนท คลับ จำกัด จำเลย

ข้อหาหรือฐานความผิด _____ เช่าทรัพย์
จำนวนทุนทรัพย์ 844,221 บาท - สตางค์
ข้าพเจ้า บริษัท ไทยโอริกซ์ลีสซิง จำกัด โจทก์

ขอยื่นอุทธรณ์คัดค้าน คำพิพากษาศาลชั้นต้น ลงวันที่ 26 เดือน มกราคม พ.ศ.๒๕ 69
ที่ได้อ่านเมื่อ วันที่ 26 เดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕ 69 มีข้อความตาม
ที่จะกล่าวต่อไปนี้

ข้อ ๑. คดีนี้ ศาลได้โปรดอนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ได้ถึงวันที่ 27 พฤษภาคม 2569

ข้อ 2. โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 1,432,886 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15
ต่อปีของต้นเงินดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยขาดนัดยื่นคำให้การ แต่เพื่อประโยชน์ในการพิพากษาคดีจึงให้สืบพยานที่เกี่ยวข้องกับข้ออ้าง
ของโจทก์ไปฝ่ายเดียวตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 198 ทวิ วรรคสอง

พิเคราะห์คำฟ้องและพยานหลักฐานของโจทก์ โดยโจทก์มีนายชนทัช กลิ่นกระบี่ ทนายโจทก์
และในฐานะผู้รับมอบอำนาจช่วงโจทก์เบิกความประกอบเอกสารที่อ้างส่งไว้ในระบบรับส่งอิเล็กทรอนิกส์
ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ 10 กรกฎาคม 2566 โจทก์ได้ซื้อรถยนต์จากผู้แทนจำหน่ายรถยนต์ยี่ห้อ

ฟอร์ด รุ่นเอเวอร์เรส หมายเลขทะเบียน 4ขผ 3523 กรุงเทพมหานคร หมายเลขตัวถัง MNBRXXMAWRPS39265 หมายเลขเครื่องยนต์ YNWQRS39265 ซึ่งเป็นรถยนต์ใหม่ในราคา 1,578,750 บาท (รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) เพื่อนำออกให้จำเลยเช่าตามความประสงค์ของจำเลยที่ได้เลือกรถยนต์และได้ขอให้บริการเช่ารถยนต์พร้อมบริการกับโจทก์ ต่อมาวันที่ 21 สิงหาคม 2566 โจทก์ได้นำรถยนต์คันดังกล่าวออกให้จำเลยเช่าโดยเป็นการทำสัญญาเช่าพร้อมบริการ จำเลยได้ตกลงชำระค่าเช่าเป็นรายเดือนรวม 60 เดือน ค่าเช่าพร้อมภาษีมูลค่าเพิ่มอัตราเดือนละ 34,133 บาท โดยชำระค่าเช่างวดแรกวันที่ 18 กันยายน 2566 และงวดต่อไปชำระทุกวันที่ 18 ของทุกเดือน ติดต่อกันไปจนกว่าจะครบกำหนดตามสัญญา โดยวันที่สิ้นสุดสัญญาคือวันที่ 17 กันยายน 2571 และเมื่อครบกำหนดตามสัญญาเช่าแล้วจำเลยมีสิทธิเลือกซื้อทรัพย์สินที่เช่าในราคา 1,000 บาท (ไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) หรือจำเลยจะส่งมอบทรัพย์สินที่เช่าคืนให้แก่โจทก์ในสภาพเรียบร้อยใช้การได้ดีทันที ณ สถานที่ที่ทำการของโจทก์ โดยจำเลยเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายเองก็ได้ หลังจากจำเลยได้รับรถยนต์คันที่เช่าไปจากโจทก์แล้วจำเลยได้ชำระค่าเช่าให้แก่โจทก์เพียง 5 งวด จากนั้นจำเลยไม่ได้ชำระค่าเช่าแก่โจทก์อีกเลย โดยจำเลยผิดนัดไม่ชำระค่าเช่างวดที่ 6 ซึ่งต้องชำระภายในวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2567 คิดเป็นค่าเช่าที่จำเลยชำระให้แก่โจทก์แล้วเป็นเงินทั้งสิ้น 170,665 บาท (รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) โดยจำเลยยังค้างชำระค่าเช่าตามสัญญาเช่าจำนวน 1,877,315 บาท (รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) รวมค่าซื้อทรัพย์สินที่เช่าอีกจำนวน 1,070 บาท (รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) รวมเงินค้างชำระจำนวนทั้งสิ้น 1,878,385 บาท โจทก์มีหนังสือทวงถามและบอกเลิกสัญญาเช่า ฉบับลงวันที่ 21 มิถุนายน 2567 ไปยังจำเลย จำเลยได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 2567 แต่จำเลยเพิกเฉยไม่ชำระหนี้และไม่ส่งมอบรถยนต์คันที่เช่าคืนแก่โจทก์ ต่อมาเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2568 จำเลยได้คืนรถยนต์คันที่เช่าแก่โจทก์ โดยจำเลยได้ทำบันทึกข้อตกลงการส่งมอบทรัพย์สินยินยอมรับว่าได้ผิดนัดชำระค่าเช่าและยินยอมให้โจทก์นำรถยนต์คันที่เช่าออกประมูลขายทอดตลาดเพื่อนำเงินมาชำระค่าเช่าค้างชำระซึ่งหากขายรถยนต์คันที่เช่าได้ราคาต่ำกว่าค่าเช่าค้างชำระตามสัญญา จำเลยตกลงชดใช้ราคาที่ขาดให้โจทก์จนครบถ้วน โจทก์ได้มีหนังสือแจ้งการขายทรัพย์สิน ฉบับลงวันที่ 4 สิงหาคม 2568 เพื่อแจ้งวันที่โจทก์จะนำรถยนต์คันที่เช่าออกประมูลขายให้จำเลยทราบโดยชอบแล้ว ต่อมาโจทก์ได้นำรถยนต์คันที่เช่า

ออกประมูลขายทอดตลาดโดยเปิดเผยและมีผู้ประมูลให้ราคาสูงสุดเป็นเงิน 1,035,760 บาท (รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) เห็นว่า เมื่อตารางแนบท้ายสัญญาเช่ารถยนต์พิพาท รายการที่ 11 มีข้อกำหนดเพิ่มเติมให้จำเลยผู้เช่ามีสิทธิซื้อทรัพย์สินที่เช่าในราคา 1,000 บาท ได้เมื่อสิ้นสุดสัญญาเช่า หรือส่งคืนทรัพย์สินที่เช่าแก่โจทก์ผู้ให้เช่า และในกรณีที่ผู้เช่าเลือกที่จะส่งคืนทรัพย์สินที่เช่า ผู้เช่าตกลงชดใช้เงินส่วนต่างราคาที่ขาดไปหากผู้ให้เช่านำทรัพย์สินที่เช่าออกขายได้ราคาไม่ถึง 1,000 บาท สัญญาเช่ารถยนต์พิพาทจึงมีลักษณะเป็นสัญญาเช่าแบบลีสซิงเมื่อจำเลยค้างชำระค่าเช่าแก่โจทก์ตั้งแต่วันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๗ เป็นต้นมา จำเลยจึงเป็นฝ่ายผิดสัญญา โจทก์มีหนังสือบอกเลิกสัญญาและทวงถามให้ชำระหนี้ไปยังจำเลยแล้ว สัญญาเช่าจึงเลิกกันจำเลยมีหน้าที่ต้องคืนทรัพย์สินที่เช่าแก่โจทก์ ทั้งโจทก์ยังชอบที่จะเรียกค่าเช่าค้างชำระก่อนสัญญาเช่าเลิกกันและค่าเสียหายจากจำเลยได้ อย่างไรก็ตาม แม้สัญญาเช่ารถยนต์พิพาทจะให้สิทธิโจทก์เรียกร้องให้จำเลยชดใช้ค่าเช่าค้างชำระและค่าเสียหายอื่น ๆ ได้ แต่ข้อสัญญาดังกล่าวเป็นการกำหนดค่าเสียหายไว้ล่วงหน้า อันมีลักษณะเป็นเบี้ยปรับซึ่งหากสูงเกินส่วน ศาลมีอำนาจลดลงเป็นจำนวนพอสมควรสำหรับที่โจทก์ขอให้บังคับจำเลยชำระส่วนต่างของค่าเช่าทั้งหมดตามสัญญาเช่ารวมค่าซื้อรถยนต์คันที่เช่าจำนวน 1,878,385 บาท (รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) กับราคาขายทอดตลาดรถยนต์คันที่เช่าจำนวน 1,035,760 บาท (รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) เป็นเงิน 842,625 บาท นั้น เมื่อสัญญาเช่ารถยนต์พิพาทเลิกกันแล้ว โจทก์และจำเลยต้องกลับสืบคืนสู่ฐานะเดิมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 391 วรรคหนึ่ง จำเลยต้องส่งมอบรถคันโจทก์ในสภาพดังที่เป็นอยู่เดิม ที่โจทก์ขอให้จำเลยชำระเงิน 842,625 บาท เท่ากับราคารถยนต์ที่เช่าในส่วนที่ขาดนั้น ค่าเช่ารถยนต์คันดังกล่าวเป็นค่าเช่าของสัญญาเช่าแบบลีสซิงซึ่งประกอบด้วยราคารถยนต์ที่แท้จริงบวกกับผลประโยชน์ตอบแทนที่คำนวณตามระยะเวลาที่เช่า ไม่ใช่ราคารถยนต์เพียงอย่างเดียว โจทก์จึงนำมาเป็นเกณฑ์เรียกการขาดไม่ได้ เมื่อพิเคราะห์ถึงเงินลงทุนของโจทก์ตามใบสั่งซื้อรถยนต์พิพาทของโจทก์ ฉบับลงวันที่ 10 กรกฎาคม ๒๕๖๖ จำนวนเงินที่โจทก์ได้รับจากการนำรถยนต์ออกขายทอดตลาดและค่าเช่าที่จำเลยชำระมาแล้ว เห็นสมควรกำหนดค่าเสียหายส่วนนี้แก่โจทก์เป็นเงิน 310,000 บาท ส่วนที่โจทก์เรียกค่าเช่าค้างชำระก่อนสัญญาเลิกตั้งแต่วันที่ ๖ ถึงวันที่ 10 รวม 5 งวด เป็นเงิน 170,665 บาท นั้น เป็นจำนวนที่เหมาะสมแล้ว จึงกำหนดให้ตามขอ

แต่ที่โจทก์เรียกค่าขาดประโยชน์จากการที่ไม่สามารถนำรถยนต์คันดังกล่าวออกให้บุคคลภายนอกเช่าในอัตราเดือนละ 31,900 บาท ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 2567 จนถึงเดือนกรกฎาคม 2568 รวม 12 งวด เป็นเงิน 409,569 บาท นั้น โจทก์ไม่มีพยานหลักฐานใดมาสนับสนุนว่าโจทก์จะสามารถหาผู้เช่าและนำรถยนต์คันดังกล่าวออกหาประโยชน์ได้ในอัตราค่าเช่าตามสัญญาตลอดระยะเวลาดังกล่าว จึงเห็นควรกำหนดค่าขาดประโยชน์ในส่วนนี้อัตราเดือนละ 9,000 บาท รวม 12 งวด เป็นเงินทั้งสิ้น 108,000 บาท ส่วนที่โจทก์เรียกค่าติดตามทวงถามและค่าปรับเนื่องจากการผิดนัดชำระค่าเช่าหรือชำระค่าเช่าไม่ตรงเวลาเป็นเงิน 10,000 บาท นั้น เมื่อศาลกำหนดค่าเสียหายในส่วนอื่นเป็นจำนวนพอสมควรแล้ว จึงไม่กำหนดให้และที่โจทก์เรียกดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปีของต้นเงินดังกล่าวนับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ นั้น สัญญาเช่าทรัพย์สินพิพาทไม่มีการกำหนดอัตราดอกเบี้ยผิดนัดไว้ แต่เมื่อค่าเสียหายที่ศาลกำหนดให้เป็นหนี้เงิน โจทก์มีสิทธิคิดดอกเบี้ยในระหว่างเวลาผิดนัดในอัตราร้อยละ 3 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยลดลงหรือเพิ่มขึ้นตามที่กระทรวงการคลังอาจปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 และมาตรา 224 วรรคหนึ่ง ทั้งนี้ ไม่เกินอัตราร้อยละ 15 ต่อปีตามที่โจทก์ขอ

พิพากษาให้จำเลยชำระเงิน 588,665 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 10 พฤศจิกายน 2568) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ อัตราดอกเบี้ยดังกล่าวถ้าต่อมากกระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนอัตราโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาเมื่อใด ก็ให้ใช้อัตราที่ปรับเปลี่ยนบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปีตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 และมาตรา 224 วรรคหนึ่ง แต่ทั้งนี้ ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ตามที่โจทก์ขอ กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 3,000 บาท เฉพาะค่าขึ้นศาลให้จำเลยใช้แทนตามจำนวนทุนทรัพย์ที่โจทก์ชนะคดี ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีให้เป็นพับ

ข้อ 3. ด้วยความเคารพต่อคำพิพากษาของศาลชั้นต้น แต่โจทก์ยังไม่เห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลชั้นต้นดังกล่าว จึงขออุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลชั้นต้นต่อศาลอุทธรณ์ รายละเอียดดังประทานกราบเรียนต่อไปนี้

3.1 โจทก์ขอกราบเรียนประการแรกต่อศาลอุทธรณ์คัดค้านคำวินิจฉัยของศาลชั้นต้นที่วินิจฉัยใน ส่วนของค่าขาดราคาจากการขายรถยนต์ที่โจทก์เรียกร้อง โดยศาลชั้นต้นวินิจฉัยไว้ว่า “เมื่อสัญญาเช่า รถยนต์พิพาทเลิกกันแล้ว โจทก์และจำเลยต้องกลับคืบคืนสู่ฐานะเดิมตามประมวลกฎหมายแพ่งและ พาณิชย์ มาตรา 391 วรรคหนึ่ง จำเลยต้องส่งมอบรถคืนโจทก์ในสภาพดังที่เป็นอยู่เดิม ที่โจทก์ขอให้จำเลย ชำระเงิน 842,625 บาท เท่ากับราคารถยนต์ที่เช่าในส่วนที่ขาดนั้น ค่าเช่ารถยนต์คันดังกล่าวเป็นค่าเช่า ของสัญญาเช่าแบบลีสซิ่งซึ่งประกอบด้วยราคารถยนต์ที่แท้จริงบวกกับผลประโยชน์ตอบแทนที่คำนวณ ตามระยะเวลาที่เช่า ไม่ใช่ราคารถยนต์เพียงอย่างเดียว โจทก์จึงนำมาเป็นเกณฑ์เรียกราคารถยนต์ไม่ได้ เมื่อพิเคราะห์ถึงเงินลงทุนของโจทก์ตามใบสั่งซื้อรถยนต์พิพาทของโจทก์ ฉบับลงวันที่ 10 กรกฎาคม 2566 จำนวนเงินที่โจทก์ได้รับจากการนำรถยนต์ออกขายทอดตลาดและค่าเช่าที่จำเลยชำระมาแล้ว เห็นสมควร กำหนดค่าเสียหายส่วนนี้แก่โจทก์เป็นเงิน 310,000 บาท”

จากคำวินิจฉัยของศาลชั้นต้นดังกล่าว โจทก์ขอประทานกราบเรียนต่อศาลอุทธรณ์ที่เคารพว่า โจทก์เป็นผู้ประกอบธุรกิจในการบริการลีสซิ่ง ให้เช่า ให้เช่าซื้อ ขายและบริการด้านการเงิน ซึ่งรถยนต์ ยานยนต์ และยานพาหนะทุกชนิดทุกประเภทและการประกอบธุรกิจนี้ก็เป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนา เศรษฐกิจของประเทศ ด้วยการให้บุคคลที่ไม่สามารถซื้อทรัพย์สินด้วยเงินสด มาทำสัญญาเช่าหรือสัญญาเช่า ซื้อผ่อนชำระกับโจทก์ เพื่อนำทรัพย์สินไปประกอบธุรกิจหรือการงาน และการดำเนินธุรกิจของโจทก์ก็หวัง ผลกำไรจากดอกเบี้ยตามอัตราที่กฎหมายกำหนดให้คิดได้ ซึ่งการดำเนินธุรกิจนั้นจะต้องให้โจทก์และ เศรษฐกิจได้ดำรงอยู่และพัฒนาไปด้วยกัน ส่วนทรัพย์สินประเภทรถยนต์ที่เช่านี้ ก็เป็นทรัพย์สินที่ผู้เช่าต้องการ และสามารถนำไปประกอบธุรกิจหรือการงานอันเป็นประโยชน์แก่ผู้เช่า โดยโจทก์ประกอบธุรกิจให้เช่า เพื่อหวังผลกำไรเป็นค่าผลประโยชน์จำนวนหนึ่ง ซึ่งต้องใช้เวลาในการลงทุนนานพอสมควรเพื่อจะได้ ผลประโยชน์ตามที่กำหนด แต่โจทก์ต้องลงทุนเป็นเงินก้อนใหญ่ไปในคราวเดียว และมาเก็บจากจำเลย เป็นงวดๆ งวดละเดือนเป็นเวลานานถึง 60 เดือน โจทก์จึงมีความเสี่ยงสูงมากในกรณีที่จำเลยผิดนัดและ ผิดสัญญาเช่า

ดังนั้น เมื่อโจทก์และจำเลยตกลงทำสัญญาเช่าต้องปฏิบัติตามสัญญาเช่าซึ่งได้กำหนดสาระสำคัญ

ไว้ในสัญญาเช่าให้ผู้ประกอบการทุกคนปฏิบัติตามทั้งเรื่องการขายรถขาดทุนด้วย เมื่อมีการผิมนัดผิมนัดสัญญาไม่ว่าจะเป็นโจทก์หรือจำเลยก็ต้องบังคับตามสัญญาเช่า อีกทั้งตามสัญญาเช่า เอกสารท้ายฟ้องในระบบ e-Filing หมายเลข 8 ข้อ 19. (1) (ค) จำเลยตกลงกับโจทก์ว่า “ในกรณีที่จำเลยไม่สามารถชำระค่าเช่าหรือในกรณีจำเลยไม่สามารถปฏิบัติตามสัญญาเช่าไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน โจทก์มีสิทธิบอกเลิกสัญญาเช่าและเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนสำหรับค่าเสียหายไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อมที่เกิดขึ้นรวมถึงค่าขาดกำไร”

และตามสัญญา ข้อ. 19 (3) ได้กำหนดไว้ว่า “ในกรณีที่โจทก์ใช้สิทธิในการบอกเลิกสัญญาเช่าตามข้อ(1) (ค) ของข้อ 19. นี้หรือในการกรณีที่สัญญานี้ได้สิ้นสุดลงเพราะเหตุใด ๆ จำเลยรับรองและตกลงว่าจะจ่ายค่าชดเชยให้แก่โจทก์ในจำนวนที่เท่ากับค่าเช่าที่จะต้องจ่ายในระหว่างเวลาที่มีการเช่ายังเหลืออยู่ตามสัญญานี้ โดยไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิของโจทก์ในการเรียกร้องค่าเสียหายโดยตรง หรือค่าเสียหายอันเป็นผลที่เกิดขึ้นจากการผิมนัดของจำเลยนั้น”

เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงแล้วเห็นได้ว่า การที่จำเลยผิมนัดชำระค่าเช่าและโจทก์มีหนังสือบอกเลิกสัญญาเช่านั้น การบอกเลิกสัญญาเช่าเป็นการใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาตามข้อ 19. สัญญาเช่าจึงเลิกกันตามข้อสัญญาดังกล่าว โจทก์จึงมีสิทธิเรียกค่าขาดราคาจากจำเลยได้

ด้วยเหตุดังกล่าวและข้อตกลงในสัญญาที่ทำไว้กับจำเลย โจทก์เห็นว่า โจทก์มีสิทธิเรียกค่าเสียหายในราคาค่าเช่าที่ยังขาดอยู่กับจำเลยได้โดยอาศัยข้อตกลงตามสัญญาเช่า เอกสารท้ายฟ้องในระบบ e-Filing หมายเลข จ.8 ข้อ. 19 (3) และการที่โจทก์ได้นำรถออกประมูลขายทอดตลาดโดยเปิดเผย และมีผู้ประมูลให้ราคาสูงสุดเป็นเงิน 1,035,760 บาท (รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) นั้น จำเลยจะต้องชำระค่าเสียหายเนื่องจากการนำรถออกประมูลขายขาดทุน เท่ากับราคาเช่ารวมค่าซื้อทรัพย์สินที่เช่าเป็นเงินจำนวน 2,049,050 บาท (รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) หักด้วยจำนวนเงินที่จำเลยชำระจำนวน 170,665 บาท (รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) หักด้วยราคาขายรถยนต์จำนวน 1,035,760 บาท(รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) คงเหลือราคาที่โจทก์ขาดทุนจำนวน 842,625 บาท (รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม)

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากเงินทุนที่โจทก์ได้ซื้อรถคันพิพาทตามเอกสารท้ายฟ้องในระบบ e-

Filing หมายเลข 7 ใบสั่งซื้อฉบับลงวันที่ 10 กรกฎาคม 2556 เป็นเงินจำนวน 1,578,750 บาท (รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) หักด้วยจำนวนเงินที่จำเลยชำระและหักด้วยราคาขายรถยนต์ คำพิพากษาของศาลก็ยังต่ำกว่าเงินลงทุนที่โจทก์ได้ลงทุนอีกด้วย

โจทก์จึงขอประทานกราบเรียนต่อศาลอุทธรณ์ที่เคารพ ได้โปรดพิจารณาพิพากษาแก้คำพิพากษาศาลชั้นต้น ให้จำเลยรับผิดชอบโจทก์ตามฟ้องที่โจทก์เรียกให้จำเลยรับผิดชอบเป็นเงินจำนวน 842,625 บาท ดังกล่าวด้วย

3.2 โจทก์ขอกราบเรียนต่อศาลอุทธรณ์ในประเด็นที่สองว่า ในเรื่องค่าขาดประโยชน์สำหรับการที่โจทก์ต้องสูญเสียรายได้จากการที่ไม่สามารถนำรถยนต์ออกให้บุคคลภายนอกเช่าได้ โดยศาลชั้นต้นกำหนดค่าเสียหายส่วนนี้ให้เพียง 108,000 บาทเท่านั้น โจทก์ได้เรียกร้องให้จำเลยรับผิดชอบในอัตรา เดือนละ 31,900 บาท เป็นเวลา 12 เดือน รวมเป็นเงิน 409,596 บาท แต่ที่ศาลชั้นต้นได้กำหนดให้เป็นเงิน 108,000 บาท โดยวินิจฉัยว่า โจทก์ไม่มีพยานหลักฐานใดมาสนับสนุนว่าโจทก์จะสามารถหาผู้เช่าและนำรถยนต์คันดังกล่าวออกหาประโยชน์ได้ในอัตราค่าเช่าตามสัญญาตลอดระยะเวลาดังกล่าว จึงเห็นสมควรกำหนดค่าขาดประโยชน์ในส่วนนี้อัตราเดือนละ 9,000 บาท รวม 12 งวด เป็นเงินทั้งสิ้น 108,000 บาท เท่านั้น

ด้วยความเคารพต่อคำวินิจฉัยของศาลชั้นต้นดังกล่าว การกำหนดค่าเสียหายเป็นค่าขาดประโยชน์ให้โจทก์ดังกล่าวนี้ต่ำกว่าความเป็นจริงอย่างมาก เมื่อนำเอาภาวะทางเศรษฐกิจและค่าของเงินในปัจจุบันมาเปรียบเทียบ และรถยนต์ที่จำเลยเช่าไปนั้นเป็นรถยนต์ใหม่ที่มีสภาพเรียบร้อยใช้การได้ดี เมื่อพิจารณาอัตราและราคาแล้วเป็นรถยนต์ที่สามารถนำมาประกอบกิจการหาผลประโยชน์ได้มากในภาวะทางเศรษฐกิจปัจจุบัน การที่ศาลชั้นต้นกำหนดค่าเสียหายอันเป็นค่าขาดประโยชน์ให้ในอัตราเดือนละ 9,000 บาท หรือเท่ากับวัน 300 บาท นั้นจึงไม่เหมาะสมและต่ำไปมาก โจทก์เป็นผู้ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับเรื่องให้เช่า เช่าซื้อมานานหลายปี ซึ่งย่อมรู้รายละเอียดลักษณะการใช้ประโยชน์และการเช่ารถยนต์เป็นอย่างดี ค่าเสียหายที่โจทก์เรียกร้องเป็นเงิน 409,596 บาทนั้น โจทก์ก็อ้างอิงในราคาเช่าตามสัญญาเช่าทรัพย์สินเป็นหลักในการที่โจทก์เรียกร้อง ซึ่งเท่ากับค่าขาดประโยชน์ในอัตราเดือนละ 31,900 บาท หรือเท่ากับวัน

1,063 บาท โดยโจทก์ได้คำนวณอย่างสมควรและเหมาะสมตามสภาพมูลค่าของรถยนต์ ทั้งนี้ กรณีจึงเป็นไปไม่ได้อย่างแน่นอนที่โจทก์ได้ลงทุนซื้อรถยนต์ในราคาหลักล้านบาท แล้วนำออกให้เช่าด้วยค่าตอบแทนเดือนละ 9,000 บาท หรือเท่ากับวันละ 300 บาท และการที่โจทก์เรียกร้อยมาตามฟ้องในอัตราค่าเช่าเดือนละ 31,900 บาท หรือเท่ากับวันละ 1,063 บาท จึงเป็นอัตราค่าเช่าในราคาที่เหมาะสมและสมควรตามที่โจทก์เรียกร้อย อีกทั้ง ระยะเวลาที่โจทก์เรียกร้อยค่าขาดประโยชน์เป็นเวลา 12 เดือนนั้น รถยังคงอยู่ในความครอบครองของจำเลย ซึ่งจำเลยได้ใช้ประโยชน์ตลอดมาโดยที่ไม่เสียค่าใช้รถแต่อย่างใด ในระหว่างที่จำเลยยังคงครอบครองรถ มีเพียงโจทก์ที่เสียประโยชน์ ไม่ได้รับชำระค่าเช่าตามที่ควรจะได้ การที่ศาลพิจารณาลดลงเหลือเพียงเดือนละ 9,000 บาทนั้น จึงไม่เป็นธรรมกับโจทก์อย่างมาก จึงขอศาลอุทธรณ์ได้โปรดพิจารณาวินิจฉัยให้โจทก์ตามที่ขอ โดยให้จำเลยชดเชยค่าขาดประโยชน์เป็นเงินจำนวน 409,596 บาท โดยเพิ่มจากคำพิพากษาของศาลชั้นต้นดังกล่าวด้วย

3.3 โจทก์กราบเรียนคัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นต่อศาลอุทธรณ์ต่อไปว่า ส่วนค่าติดตามทวงถามและค่าปรับเนื่องจากการผิดนัดชำระค่าเช่าหรือชำระค่าเช่าไม่ตรงเวลาเป็นเงิน 10,000 บาท นั้น ศาลได้วินิจฉัยว่า เมื่อศาลกำหนดค่าเสียหายในส่วนอื่นเป็นจำนวนพอสมควรแล้ว จึงไม่กำหนดให้นั้น

ด้วยความเคารพต่อคำวินิจฉัยดังกล่าว โจทก์ขอกราบเรียนว่า การที่จำเลยผิดนัดชำระค่าเช่าและโจทก์มีหนังสือบอกเลิกสัญญาเช่านั้น การบอกเลิกสัญญาเป็นการใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาตามสัญญาเช่าจึงเป็นการเลิกกันตามข้อสัญญา และตามสัญญา ข้อ. 19 (3) ได้กำหนดไว้ว่า “...จำเลยตกลงว่าจะจ่ายค่าชดเชยให้แก่โจทก์ในจำนวนที่เท่ากับค่าเช่าที่จะต้องจ่ายในระหว่างเวลาที่มีการเช่ายังเหลืออยู่ตามสัญญา นี้ โดยไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิของโจทก์ในการเรียกร้อยค่าเสียหายโดยตรง หรือค่าเสียหายอันเป็นผลที่เกิดขึ้นจากการผิดนัดของจำเลยนั้น” การที่โจทก์เรียกร้อยค่าเสียหายในส่วนของค่าติดตามทวงถามและค่าปรับเนื่องจากการผิดนัดชำระค่าเช่าหรือชำระค่าเช่าไม่ตรงเวลาเป็นเงินจำนวน 10,000 บาท นั้น จึงเป็นค่าเสียหายอันเป็นผลที่เกิดขึ้นจากการผิดนัดชำระค่าเช่าและการผิดสัญญาของจำเลย จึงขอศาลอุทธรณ์ได้โปรดพิจารณาวินิจฉัยให้จำเลยชดเชยค่าเสียหายในส่วนนี้เป็นเงินจำนวน 10,000 บาท ให้โจทก์ตามที่ขอด้วย

3.4 ประเด็นที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยในส่วนของดอกเบี้ย้อัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปนั้น ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า “สัญญาเช่าทรัพย์สินพิพาทไม่มีการกำหนดอัตราดอกเบี้ยผิคนัดไว้ แต่เมื่อค่าเสียหายที่ศาลกำหนดให้เป็นหนี้เงิน โจทก์มีสิทธิคิดดอกเบี้ยในระหว่างเวลาผิคนัดในอัตราร้อยละ 3 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยลดลงหรือเพิ่มขึ้นตามที่กระทรวงการคลังอาจปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 และมาตรา 224 วรรคหนึ่ง ทั้งนี้ ไม่เกินอัตราร้อยละ 15 ต่อปีตามที่โจทก์ขอ”

ด้วยความเคารพต่อคำพิพากษาดังกล่าว โจทก์ไม่อาจเห็นพ้องด้วย กับคำวินิจฉัยดังกล่าว เนื่องจากตามสัญญาเช่าได้กำหนดให้โจทก์มีสิทธิคิดดอกเบี้ยค่าปรับได้ในอัตราร้อยละ 0.1 ต่อวันสำหรับจำนวนหนี้ที่คงเหลือ ซึ่งเป็นค่าเสียหายอันเป็นผลที่เกิดขึ้นจากการผิคนัดผิคนัดสัญญาของจำเลย ดังนั้น ดอกเบี้ยของค่าเสียหายดังกล่าวจึงควรเป็นอัตราร้อยละ 15 ต่อปีนับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป โจทก์จึงขอประทานกราบเรียนต่อศาลอุทธรณ์ที่เคารพได้โปรดพิจารณาพิพากษาแก้คำพิพากษาศาลชั้นต้นให้จำเลยรับผิดชอบโจทก์ในส่วนอัตราดอกเบี้ยเป็นร้อยละ 15 ต่อปีด้วย

ด้วยเหตุผลที่โจทก์ได้ประทานกราบเรียนต่อศาลอุทธรณ์มาแล้วดังกล่าวข้างต้น โจทก์จึงขอประทานศาลอุทธรณ์ ที่เคารพได้โปรดพิจารณาและวินิจฉัยโดยละเอียดอีกครั้งหนึ่งด้วย โดยพิจารณาพิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลชั้นต้นให้จำเลยรับผิดชอบตามฟ้องของโจทก์และให้จำเลยชดใช้ค่าฤชาธรรมเนียมและค่าทนายความในอัตราสูงสุดแทนโจทก์ด้วย

ควรมิควรแล้วแต่จะโปรด

○ (๓๓)

ท้ายอุทธรณ์

ข้าพเจ้าได้ยื่นสำเนาอุทธรณ์ โดยข้อความถูกต้องเป็นอย่างเดียวกันมาด้วย - หนึ่ง - ฉบับ
และรอฟังคำสั่งอยู่ ถ้าไม่รอให้ถือว่าทราบแล้ว

๒๕

ผู้อุทธรณ์

(นายชนทัช กลิ่นกระปี่)

อุทธรณ์ฉบับนี้ข้าพเจ้า นายชนทัช กลิ่นกระปี่

ทนายความใบอนุญาตที่ 1994/2541 อยู่บ้านเลขที่ 225/31 หมู่ที่ 5

ถนน - ตรอก/ซอย -

ตำบล/แขวง สันพระเนตร อำเภอ/เขต สันทราย

จังหวัด เชียงใหม่ รหัสไปรษณีย์ 50210 โทรศัพท์ 08-4100-4879

โทรสาร - ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ -

เป็นผู้เรียงและพิมพ์

๒๕

ผู้เรียงและพิมพ์

(นายชนทัช กลิ่นกระปี่)

อุทธรณ์ฉบับนี้ข้าพเจ้า

อยู่บ้านเลขที่ หมู่ที่ ถนน

ตรอก/ซอย ตำบล/แขวง

อำเภอ/เขต จังหวัด รหัสไปรษณีย์

โทรศัพท์ เป็นผู้เขียนหรือผู้พิมพ์

ผู้เขียนหรือผู้พิมพ์